

„Jeg vil ikke dø! ... Jeg vil ikke dø!“

En Mand kom løbende med en Baadshage og et Reb. Der blev raabt paa Politi. Andre spurgte, om der ikke var en Baad i Nærheden, og imens førtes Mennesket længere og længere udad med Strømmen.

Mads Vestrup, der havde genkendt Stemmen, var bleven greben af et Raseri, saa han ikke vidste af sig selv at sige. Den Tanke, at det stakkels Menneske skulde dø for hans Øjne midt i sine Synder, kunde han ikke udholde. Han stod med dirrende Lemmer og stirrede ud over Vandet, mens Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Hver Gang Skrigene kvaltes, var det for ham, som saae han Helvede aabne sig for at opsluge den Ulykkelige.

En gammel Kone kom hen til ham og spurgte nysgerrig, om han vidste noget om, hvem det var. I Stedet for at svare rev han sine Briller af og derpaa sine Sko, sit Ur, sin Frakke og Vest og fik hende til at love at tage Vare paa det altsammen.

Der var hurtig kommen mange Folk. Fra de skumle Smøger bag Assistentshuset ilede de til som Rotter. Den store Betjent, som Mads Vestrup for lidt siden havde talt med, kom ogsaa tilstede.

„Hvad er her itu? ... Er der no'en faldet i?“

En ung, bleg Fyr med et bruskhvidt Øje under et flækket Bryn sagde grinende, idet han skuttede sig med Hænderne i Bukselommerne:

„Det er nok igen en af de logerendes Frøkner fra Kom-